

Nhật Bản Và Đại Hàn

Mùa Hoa Đào...

Mùa xuân năm nay, 2009, chúng tôi vui mừng được viếng thăm hai nước Nhật bản và Đại Hàn vào dịp hoa anh đào nở sau bao năm mơ ước...

Mùa hoa anh đào đến, nước Nhật hân hoan đón du khách. Thời điểm này là đầu mùa xuân, mùa đẹp nhất trong năm. Thời gian hội hoa anh đào nở này rất ngắn, riêng vùng Honshu du lịch nổi tiếng mà chúng tôi cũng như du khách thích đến là từ Osaka sang Kyoto đến Tokyo, chỉ có lối hai tuần lễ từ cuối tháng 3 đến đầu tháng 4 mà thôi, vì vậy phải đến đây đúng lúc mới thấy cái lạ, cái đẹp thiên nhiên của nước Nhật.

Từ Pháp, chúng tôi bay đến Osaka ba hôm trước rồi ngày 3 tháng 4, tháp tùng đoàn du lịch Voyage Saigon, Garden Grove, CA, từ Los Angeles qua gồm 40 Việt kiều Mỹ, do anh Trần Chính hướng dẫn, đi tour 10 hôm với chủ đề : “*Nhật bản mùa hoa anh đào 2009.*”

Chuyến thăm nước Nhật kỳ này rất thành công, trời nắng tốt, thời tiết dễ chịu, chỉ gặp mưa nhỏ một buổi chiều mà thôi. Rất may mắn là hoa anh đào nở đúng lúc không sai một ngày, anh Chính gọi là hoa nở mãn khai, lối hơn 90%, và cũng nhắc lại đây là lần đầu tiên tour này gặp rất nhiều may mắn...

Chúng tôi cùng nhau đi một xe bus, tiện nghi. Tài xế Nhật chỉ biết tiếng Nhật mà thôi. Guide Nhật nhiều kinh nghiệm, Ông Jo, nói tiếng Mỹ rất rành, đã từng làm guide nhiều lần đoàn Việt kiều, nên rất thoải mái với chúng tôi... Ông lại là một trong những Hiệp sĩ Samurai cuối cùng, tuy

đã gần 78 tuổi, nhưng sức khỏe như một thanh niên 50... Trưởng đoàn, anh Trần Chính, Master về Lịch sử, đã nhiều lần tổ chức tour này, thật là hết sẩy. Thành thật khen ngợi con người yêu nghề, hiểu biết sâu rộng về lịch sử, văn hóa, đạo giáo... nước Nhật và rất là dễ thương, vui vẻ, sẵn lòng với tất cả mọi người... Ngoài Nhật, mỗi năm anh có tổ chức 9, 10 tours đi quanh thế giới, hy vọng lần sau sẽ đi tour với anh Chính nữa.

Chuyến du lịch ngắn ngủi, biết chút ít về hai nước này, xin ghi lại đây để cùng chia sẻ với nhau niềm vui du lịch.

Vài hàng về nước Nhật

Nước Nhật được thành lập rất lâu đời bởi di dân châu Á, ảnh hưởng Phật giáo từ Đại Hàn và Trung quốc bắt đầu năm 552 và xây dựng kinh đô Nara đầu tiên vào năm 710, dời sang Kyoto năm 794, rồi Tokyo từ năm 1603 đến nay, qua bao nhiêu thời đại vua chúa và chiến tranh, cho đến tháng 8 năm 1945, Nhật bị Mỹ ném hai trái bom nguyên tử tại Hiroshima và Nagasaki, nên đã đầu hàng và ngưng chiến. Cả nước đều hầu như bị hư hại rất nhiều, có nơi bị san bằng và kinh tế kiệt quệ.

Năm 1951, Nhật và Mỹ ký hiệp ước hòa bình và giao trả nền độc lập cho Nhật. Thế mà, từ một nước bị chiến tranh tàn phá và chỉ trong vòng có mấy chục năm hòa bình, phát triển kỹ nghệ, Nhật bản ngày nay là một trong vài cường quốc giàu mạnh nhất thế giới... đáng viếng thăm.

Lối 125 triệu dân, diện tích chỉ bằng 1/25 nước Mỹ, gồm có 4 đảo chính là Honshu, Hokkaido, Kyushu, Shikoku, và hàng ngàn đảo nhỏ, trải dài lối 3000 km, như một vòng cung ở phía đông châu Á, nằm trong biển Thái bình dương, giữa Nga và đảo Đài loan...

Là một quốc gia Á châu tân tiến, bảo tồn tín ngưỡng theo đạo Nhật Shinto (religion japonaise), sống ảnh hưởng nhiều Phật giáo, có những nét độc đáo về nghệ thuật riêng

mỗi lần nghe đến là biết ngay từ Nhật như : Vườn Nhật (Jardin japonais), nghệ thuật cắm hoa (Ikébana), đô vật (Sumo) và các võ thuật, rạp hát (Le Théâtre) “No”, Trà đạo “Cérémonie de Thé”, áo Kimono, ăn cá sống Sushi, rượu Saké, hội hoa anh đào, thành phố, nhà cửa, xe cộ sạch sẽ... mà người viết đã có dịp thưởng thức tại chỗ và sẽ nói trong bài viết này... Họ đã làm hãnh diện cho các dân tộc da vàng của chúng ta, đáng khâm phục và noi gương...

Tokyo là thành phố lớn nhất với lối 12 triệu dân và cũng là thủ đô hiện nay, có hoàng cung của nhà vua ở tại đây.

Chúng ta hãy dạo chơi Osaka, Nara, Kyoto, Vùng núi lửa Mont Fuji, Yokohama, Tokyo... bằng đường bộ, lối hơn 1000 cây số qua các nơi nói trên, tất cả đều nằm trong đảo chính Honshu, là vùng du khách thăm viếng nhiều nhất của nước Nhật...

Osaka: Lâu đài lộng lẫy; Vùng kỹ nghệ, thương mại; Dạo phố dưới hoa anh đào...

Osaka là thành phố chúng tôi đến đầu tiên một mình tự túc. Ngồi trên máy bay kể một thanh niên Nhật, anh đã hướng dẫn vợ chồng chúng tôi mua vé, lấy xe Limousine về khách sạn... Với lối hơn 2,6 triệu dân, là thành phố lớn thứ ba sau Tokyo, Yokohama... Được xem là thành phố kỹ nghệ và thương mại của Nhật, có hải cảng lớn và một phi trường Kansai-Osaka, xây dựng ngoài biển vì ít đất...

Đến đây, việc chính là thăm lâu đài Osaka, lộng lẫy, có hồ nước bọc quanh, trong mùa hoa anh đào nở thật là một ấn tượng rất mạnh cho du khách. Từ trên tầm cao của tòa kiến trúc uy nghi và kiên cố này, ta ngắm nhìn bức tranh đẹp toàn cảnh thành phố. Đây là tổng hành dinh của tướng quân Toyotomi Hideyoshi, người đã thống nhất nước Nhật lần đầu tiên vào thế kỷ thứ 16.

Rất nhiều kỹ nghệ được xây dựng ở đây. Năm 1970, hội chợ quốc tế được diễn ra tại nơi này. Gần đây, có mở

“Universal Studio Japan.”

Đạo phố trên hai ba con đường chính đầy hoa anh đào, người cứ lảng lảng tưởng như đang mơ vì không ngờ sau bao nhiêu biến đổi cuộc đời kể từ ngày xa quê hương, có ngày lại đặt chân trên đất nước đẹp đẽ này... Đạo quanh khu giải trí, rất nhiều tiệm ăn... cạnh con sông nhỏ Dotonbori canal, đêm ngày đều đông đảo người như kiến, lần đầu tiên tôi thấy cả hàng trăm bộ hành qua đường một lượt khi đèn xanh bật lên. Tôi chụp hình quá xá luôn vì thật là lạ mắt... Nước nhỏ mà dân đông quá mà.

Trong các siêu thị đều có nhiều quán ăn ở phía tầng dưới cùng. Chúng tôi đã nếm khá nhiều thức ăn Nhật. Thú thật ăn đồ Việt ngon và khoái khẩu hơn... Bán nhiều nhất là loại cơm hộp gồm có cá, tôm, sushi, cơm để sẵn trong hộp, khách chỉ cần mua về nhà hoặc lên xe lửa ăn trên đường về vì cuộc sống của họ rất bận rộn, không có giờ để ăn, ngủ, đi chơi, chỉ biết có làm việc và làm việc. Rất nhiều quán ăn Pháp và các tiệm bánh mì, bánh ngọt Pháp ở đâu cũng có cả... ngay cả các loại rượu nho, nước suối tây, xà phòng, dầu ăn olive...

không có thiếu món gì, mới biết là dân Nhật ưa xài “made in France”...

Rất ngạc nhiên thấy thành phố, xóm phường ở đây sạch sẽ từ lâu lắm rồi. Xe hơi được giữ bóng loáng, nhất là taxi, tài xế mặc đồ lớn, cà vạt hay thắt nơ, mang găng tay trắng. Điều lạ là nghề này chỉ dành cho dân Nhật mà thôi.

Người đi bộ có lẽ đường rộng rãi, có đường một bên dành cho xe đạp, họ đi xe đạp rất nhiều đến sở làm hay đi chơi. Người Nhật tôi gặp ngoài đường tưởng như đi ăn đám cưới bên Pháp, ai cũng bận đồ lớn (như khu thương mại Business center La Défense Paris), màu đen, sơ mi trắng, cà vạt, giày đen đánh bóng loáng, một tay xách cặp, một tay cầm điện thoại, phần lớn là các cô cậu rất trẻ... gặp nhau hay từ già đều cúi đầu sát đất, thảo nào ai cũng lo đánh giày mỗi ngày.

Họ lễ phép và trật tự và có điều hơi khó cho du khách là người Nhật ít nói tiếng Mỹ, lại càng hiếm tiếng Pháp, vậy mà tiệm ăn, bánh ngọt “made in France” rất nhiều. Ngay cả bảng hiệu, giao dịch thương mại, cũng toàn tiếng Nhật... Cũng may là các tiệm ăn Nhật có trưng bày trước tiệm các thức ăn bằng nhựa và giá cả, nên cũng đỡ bức mình nếu phải vào tiệm làm dấu rồi nhiều lúc cũng hỏi hớp vì không biết ăn món gì đây... Tuy nhiên, có làm dấu cũng thú vị, và cũng là một kỷ niệm vui nhớ đời, đó là bữa ăn đầu tiên mới đến Nhật, chúng tôi có bị rồi, rất cực, đói bụng quá, cũng ăn đại, tính tiền bao nhiêu thì tính...

Nara: Kinh đô đầu tiên; Vườn nai và chùa Todai-ji...

Nara là kinh đô đầu tiên vào thế kỷ thứ 8 (710-784). Lối 400.000 dân và điểm du lịch nổi tiếng là vườn nai và chùa Todai-ji.

Lúc chúng tôi đến nơi, vừa vào cổng vườn, cả đoàn nai lớn nhỏ, nuôi tự do, đã chạy ào đến để xin ăn. Cũng vui là ở đây nai không ăn cỏ mà ăn bằng bánh ngọt mua ở các quán

dựng sẵn dọc đường vào chùa nên chúng tôi vừa cho nai ăn vừa chụp hình vì lần đầu tiên gặp nai ham ăn như vậy...

Vào viếng chùa Phật bằng gỗ lớn nhất thế giới được xây dựng trong công viên đầy hoa anh đào nở, màu *trắng* và hồng rất đẹp. Vào chánh điện để chiêm ngưỡng tượng Phật khổng lồ đúc bằng đồng đen, cũng lớn nhất thế giới, người guide bảo như vậy thì tin vậy chứ theo tôi, ở Việt nam, Thái lan, Cam bốt, Trung quốc cũng thiếu gì...

Kyoto: Cố đô; Impérial Palace; Chùa bạc, Chùa vàng; Vườn Nhật; Lối mòn hiền giả; Trà đạo; Đèn Nijo; Phố Gion; Kimono và các cô Geisha...

Đây là chặng đường chính của cuộc du lịch vì Kyoto là cái nôi văn hóa nghệ thuật ngàn xưa ở Nhật. Nơi này ví như Hà Nội / Huế / Hội An của ta góp lại.

Kyoto xây dựng vào năm 794, với vị thế phong thủy đẹp nhất trong số các thành phố cổ của Nhật, Kyoto đã trở thành kinh phủ của Hoàng tộc Nhật cho mãi đến giữa thế kỷ thứ 19 trong suốt hơn 1000 năm.

Đến thăm nước Nhật chỉ ghé qua Tokyo thì chưa đủ rằng đã viếng Nhật, vì thật sự văn hóa không phải ở chốn hào nhoáng, đông đúc này... Ghé cố đô Kyoto để thấy cái không khí xa xưa tuyệt vời và hoài niệm một chốn cố đô lãng mạn, nhất là hôm nay trong mùa hoa anh đào nở đầy đường, dọc các con sông lớn nhỏ và con đường “philosophie” ...

Hoàng cung chỉ cho viếng bên ngoài mà thôi, chụp vài tấm hình nơi ăn chốn ở của vua và hoàng hậu, cũng đơn giản thôi, không hào nhoáng như điện Versailles... rồi dạo trong vườn thượng uyển, có hồ, có suối, có hoa anh đào... ở đâu làm vua chúa cũng sợng thật.

Trong cuộc sống dân Nhật, làm vườn cũng là một nghệ thuật rất công phu. Jardin japonais ảnh hưởng từ tình thương và thiên cảnh có trong đạo giáo Nhật và hình ảnh an bình của

nhà Phật. Có 4 loại vườn khác nhau:

- Vườn thiên đàng (Jardin de Paradis), có cây xanh, hồ nước, cá lội, chùa...;

- Vườn khô (Jardin sec), có đá sỏi, cát;

- Vườn đi dạo (Jardins promenades), có hồ lớn, cây lớn có tia nhiều hình dáng, lối đi rõ ràng;

- và Vườn trà (Jardin de thé), có lối đi nhỏ có lát từng phiến đá (pas japonais), hai bên có cây xanh được tỉa tỉ mỉ, đưa ta vào một ngôi nhà nhỏ để uống trà, trước nhà có cái bồn nước nhỏ để rửa tay trước khi vào trà đạo...

Đây là chùa Daitoku-ji, được gọi là Ngôi đền của trà đạo, gắn liền với tên tuổi của ông tổ nghệ thuật Trà đạo Nhật là Sen No Rikyu, và dự khán một buổi biểu diễn nghệ thuật uống trà lối Nhật.

Chúng tôi ngồi quỳ gối xung quanh một bàn trà có ba bốn cô mặc kimono, im lặng và không được chụp hình, đại khái buổi trà đạo như sau :

Trà bột màu xanh (le Matcha), chứ không phải trà lá như ta thường uống, lấy một muống trà bột bỏ vào chén (chawan), thêm chút nước sôi, bằng cái muống có cán dài bằng tre (bishaku), lấy từ cái ấm nước sôi (kama) đun sôi bởi lò than (furo), và quậy cho đều để thấy trà lên bọt, bằng một cái đồ quậy như bàn chải (chasen), và uống với tư thế là: *Tay phải cầm chén trà, và đặt chén trà giữa lòng bàn tay trái, xoay chén trà 90 độ* (cốt ý là đưa phần hình ảnh đẹp của chén trà về phía trước), *rồi đưa lên miệng, uống hết trà từ từ bằng ba hớp* (en trois gorgées)...

Uống trà cũng lắm công phu nhỉ... nghệ thuật mà.

Thăm ngôi chùa bạc Ginkaku-ji trong khu vườn thiên Daisen-in được cấu tạo bằng đá và cát thành trời, đất, núi, hồ, sông, biển cả với ngàn đợt sóng... Đi dạo trên Lối mòn của hiền giả, Le chemin de la Philosophie, một nơi nổi tiếng

ở Kyoto không thể bỏ qua... Con đường vô cùng thơ mộng chạy quanh cơ dưới chân núi Higashiyama, bên cạnh dòng nước xanh mát rợp bóng hoa anh đào mùa xuân, chúng tôi tưởng chừng như chốn thiên đàng...

Đạo quanh lâu Kinkaku-ji, ngôi đền nhỏ sơn son thếp vàng ở giữa hồ nước trong mát, nằm giữa khu vườn Thiên tuyệt mỹ xây dựng bởi tướng quân Ashikaga, thế kỷ 14, một kiệt tác mà ta thường thấy biểu tượng cho nước Nhật. Đây là ngôi đền chúng tôi thích nhất. Trong nắng mai, ngôi nhà nổi bật giữa hồ nước xanh có thông reo như Đà Lạt...

Viếng đền Hein, ngôi đền thần đạo lớn nhất Kyoto, có mái xanh và tường cột màu đỏ lộng lẫy và khu vườn đầy hoa anh đào nhiều màu.

Thăm lâu đài Nijo, kiến trúc độc đáo như cung điện vua chúa ở, xây dựng bởi tướng quân Shogun đầu tiên của chính quyền Tokugawa (thế kỷ 17), theo mỹ thuật thời Edo, với dãy hành lang "sàn họa mi", mỗi bước chân đều có tiếng chim họa mi hót vang... Đạo ấy, Shogun và Nhật hoàng

Meiji đều có lâu đài và quyền hành riêng biệt...

Viếng chùa Sanjusangen-do, nổi tiếng với gian chánh điện dài nhất thế giới, chứa 1001 tượng Phật Quan âm, bằng gỗ như người thật, mỗi vị có cả trăm cánh tay, trăm con mắt... Anh Trần Chính giải thích là phải nhiều tay, nhiều mắt mới giúp được đời, chứ thực ra thì Phật cũng như ta chỉ hai tay, hai mắt thôi... Tôi nhớ mãi, mẹ tôi thường hay đọc kinh *Nam mô a di đà Phật... Thiên thủ, thiên nhãn, đại từ, đại bi, Quan thế âm bồ tát...* nay mới hiểu là như thế... (Mẹ tôi giờ này đã an nghỉ bình an dưới bóng từ bi Đức Phật, thương nhớ vô cùng Mẹ hiền, Tôn Nữ Cẩm Thảo, đã ra đi tại Little Saigon ngày 10 tháng 3 năm 2008...)

Thăm phố Ponto-cho, một trong bốn khu phố của ca-kỹ Geisha. Thăm khu trung tâm Gion rất lạ mắt và đặc biệt gặp vài cô Geisha rất đẹp.

Geisha là những cô nghệ sĩ chuyên nghiệp. Họ có trường học nghề này để có trình độ văn hóa về nghệ thuật... biết đàn, hát, nói chuyện, tiếp trà, và có thể đi tới chuyện xa

hơn. Ta có thể gặp Geisha tại nhà hàng đặc biệt, maison de thé, hay nhà riêng của họ. Căn phố trệt nhỏ thôi, bề rộng lối 3 thước, có cửa đẩy vào bằng gỗ rất thô sơ, có để một đèn lồng đỏ, phía trên có cái nón màu đen, gần cửa vào nhà có gắn tấm hình geisha. Rất nhiều nhà nhỏ như thế này trong khu phố nhỏ xưa này, nhưng rất sạch sẽ, và có cái gì lôi kéo khách nam giới, nhất là ban đêm với ánh đèn lồng mờ mờ của phố Gion mà chúng tôi có dịp chụp hình chung với Geisha và được nói chuyện một vài câu.

Các cô nhỏ người thôi, mặt được trang điểm rất công phu, phết phấn trắng phía sau cổ, phấn trắng để lộ làn da khêu gợi, môi màu đỏ nhỏ thôi, tóc bới cao, trang điểm theo mùa, mùa này họ có gắn hoa anh đào trên tóc. Nói lưu loát tiếng Mỹ, tay luôn cầm xác đặc biệt dành cho Geisha bằng vải, tôi thấy giá bán cả ngàn đô Mỹ. Các cô mặc Kimono rất đắt tiền, với hai ba lớp áo bên ngoài, nhiều màu lộng lẫy. Vải từ ngữ về chiếc áo Kimono (Furisode) để thêm màu mè cô gái nhật: Obi là cái dây nịt dài đến 4 thước, phía sau như mang một cái gối; Tabi là đôi vớ trắng; Zori, đôi dép; Yukata là kimono bằng vải mùa hè, hay trong các nhà tắm hơi... Thật là một buổi chiều tối dạo chơi khu Geisha thật sáng mắt, chả có nơi nào có...

Hakone: Vùng núi lửa, Hồ Ashi; Cổng trời Torti; Núi Phú Sĩ (Fuji-san); Tắm nước nóng Onsen...

Sau Kyoto, đây cũng là nơi không thể không dừng chân...

Đi thăm Lâm viên Quốc gia Hakone có nhiều núi lửa và nước nóng Owakudani. Tại đây, du khách có thể mua trứng, đem luộc nước sôi phụt lên giữa núi đá, nóng đến 80-100 độ C. Có bảng quảng cáo vẽ trứng màu đen, ăn một quả trứng sống thêm bảy năm. Muốn đến đây phải leo núi lối nửa giờ, các bác lớn tuổi đành ở lại dưới đồi ăn trứng thọ thêm để đi chơi năm châu bốn bể... Từ trên đỉnh núi, khói từ dưới đất tỏa ra mịt mù, nhìn phía mặt trời đang lặn, chụp được núi

Phú sĩ trong chiều tà, thật là ngoạn mục... Cũng ngán là không biết núi lửa trở lại hoạt động lúc nào đây... thôi đành mau mau xuống núi.

Đi dạo thuyền thiết kế theo kiến thiết các thuyền xưa, trên hồ Ashi rộng bát ngát, dưới chân núi Fuji, cảnh rất là ngoạn mục mà ta thường thấy quảng cáo nước Nhật tại các hãng du lịch...

Đặc biệt có một cổng lên trời (Torti), tượng trưng cho tôn giáo Nhật (Shinto) đã lâu đời nay. Màu đỏ dựng dưới nước biển xanh, phía sau là một cái chùa nằm trong rừng thông và xa xa là núi Phú sĩ tuyết phủ trên đỉnh đến nửa núi... như trong những bức tranh nổi tiếng của hai danh họa Hokusai và Hiroshige. Cổng này du khách gặp rất nhiều mỗi lần đi vào một nơi thờ phụng thiêng liêng như chùa, đền thờ, lăng tẩm... Cổng gồm hai trụ chính và hai thanh gỗ nằm song song phía trên, tựa như chữ Hán “Thiên” (Trời: voie des dieux) làm bằng gỗ hay ciment, thường thì sơn màu đỏ. Nhờ đi Nhật chuyến này, lúc trở về, tôi đã làm một cổng trời trong khu vườn Nhật, cạnh hồ cá, đúng theo hình đã chụp nơi tuyệt đẹp này.

Thành phố Hakone có rất nhiều khách sạn nằm trên núi, cũng là trung tâm tắm nước nóng thiên nhiên rất được ưa chuộng từ thế kỷ 14.

Chúng tôi ghé vùng này ở lại một đêm tại một khách sạn mà ở tầng dưới có bồn nước nóng Onsen. Đêm nay thật đặc biệt vì tất cả đoàn đều mặc Kimono Nhật và ăn tối ngồi bệt xuống đất, với bữa ăn thuần túy Nhật, và trình bày rất đẹp mắt với bao nhiêu chén, đĩa nhiều màu sắc, nhưng đồ ăn thì mỗi thứ một chút thôi. Thực đơn cho mỗi người riêng biệt, gồm chút cá sống, tôm chiên, vài cái tàu hủ lạnh màu trắng, chút rau củ, một nồi canh có con tôm để trên một lò lửa nhỏ... thịt thà rất là hiếm vì mắc mớ, hạng nhất thịt bò, ít ai dám ăn, vì vậy mới hiểu người Nhật nhỏ con và xanh xao...

Sau buổi ăn và chụp hình kỷ niệm trong chiếc áo Kimono, nếu ai muốn tắm nước ôn tuyền cho biết thì xuống nhà dưới. Người Việt ta, nhất là chị em gái, ít thích loại tắm này vì vào đây như vào một hồ bơi nước nóng ở Tháp bà Nha trang, nhưng không thoải mái bằng vì phải trình của quý cho cả làng xem, nghĩa là phải ở trường mới tắm được, cũng lạ lạ... Tôi tò mò, đã đến đây rồi cũng rón rẩm thử xem... chờ sáng sớm hôm sau, ít người, cũng tắm một cái cho biết, cũng là nước nóng thôi, vậy mà bắt thẳng nhỏ phải *tout nu...*

Khách sạn này có giường và có thêm nệm ngủ đất như nhà người Nhật, đêm ấy, tụi tôi cũng nằm dưới đất, trải chiếu Tatami, cũng tò mò cho biết, chứ đặt lưng xuống là ngứa khò khò vì đi tour, đi cả ngày, mệt đừ, tối mới về hotel...

Ghé thăm đài quan sát và tìm hiểu về núi Phú sĩ (Fuji-san), biểu tượng linh thiêng nước Nhật. Chúng tôi thật là hên, vì một năm chỉ nhìn thấy núi Phú sĩ với tuyết phủ trên đỉnh chỉ có 25 ngày thôi. Đẹp thật, ai cũng chụp cả mấy chục tấm ảnh, chỉ một hòn núi thôi.

Núi lửa Fuji-san cao 3776 thước, hết hoạt động từ năm

1707, nơi đây là chốn thiêng liêng để hành hương lên đỉnh núi. Có 5 cái hồ xung quanh, vì vậy du khách rất là đông, phần lớn là Nhật và người Á châu, ít thấy người da trắng ngoại trừ hai lần gặp tour người Pháp... Từ Tokyo, có xe lửa đi viếng núi trong một ngày rất thịnh hành, và từ Tokyo, ta có thể thấy núi này ở xa xa...

Kamakura: Tượng Phật khổng lồ; Yokohama, thành phố thứ hai Nhật; Phở Tàu nổi tiếng...

Mặc dầu nước Nhật rất tân tiến, văn minh, nhưng người Nhật rất chuộng sống theo đạo Phật, chùa chiền không biết là bao nhiêu mà nói...

Ghé Kumakura trung tâm văn hóa lớn của Phật giáo Nhật bản. Viếng tượng Phật khổng lồ ngồi ngoài trời, cao 13,5 thước, đúc bằng đồng vào năm 1252. Qua bao nhiêu trận hồng thủy, động đất, bão táp, cháy lớn... làng mạc gần biển thiệt hại nặng nề, riêng tượng Phật còn đứng vững đến hôm nay. Có hoa anh đào rất nhiều đang nở xung quanh đây.

Yokohama, thành phố lớn thứ hai của Nhật, kế bên Tokyo, có hải cảng lớn với lối hơn 3 triệu dân. Ở đây có phố Tàu nổi tiếng, chiếm nhiều con đường với nhiều tiệm ăn Tàu, bánh bao nóng hôi hộc phố đầy cả tiệm ăn... Ban đêm rất vui nhộn, có công vào rất lộng lẫy đề chữ tàu Chinatown Yokohama. Chúng tôi chỉ ghé qua phố Tàu và đi dạo phố ban đêm mà thôi, trên đường đến Tokyo...

Tokyo: Thủ đô đông người nhất thế giới; Siêu đô thị hiện đại; Hoàng cung; Samurai; Đền thờ Cửa quý; Picnic dưới hoa anh đào ở công viên Ueno; Sumo; Dạo phố Ginza, người đông như kiến...

Sau khi lật đổ các sứ quân của dòng họ Tokugawa vào năm 1868, Thiên Hoàng Minh Trị (Meiji) đã dời đô từ Kyoto về Edo và đổi tên thành Tokyo (Đông kinh), ngày nay. Với hơn 12 triệu dân, Tokyo là một trong những thành phố có diện tích và dân số lớn nhất thế giới, đồng thời cũng là một

trong những siêu đô thị hiện đại và tân tiến nhất, sạch sẽ nhất thế giới.

Chúng tôi chụp rất nhiều hình bộ hành đi qua đường mỗi lần đèn xanh bật lên. Như một đàn kiến đen kéo nhau qua đường, đông người lắm, nhưng rất trật tự; một cảnh rất đặc biệt, phải thấy mới tin là thật. Giờ tan sở thì khỏi nói, hạng nhất là trong các trạm xe lửa, phải có nhân viên đặc biệt đẩy người vào toa xe mới chạy được. Chúng tôi có đi một đoạn bằng xe lửa tốc hành, không phải giờ cao điểm, cũng không đến nổi nào, nhưng vào lộn toa xe họ hút thuốc đến nghẹt thở, cũng may là chạy qua kịp toa kế bên... Cũng vì họ không có đề bảng bằng tiếng Mỹ, nên đâu có đọc được tiếng Nhật... Sống ở cái xứ ít đất mà nhiều người, cũng không thoải mái cho lắm...

Ghé Tokyo, đi thăm Hoàng cung là một điểm chính ở đây. Trước khi đến đây, phải qua một quảng trường rộng lớn trước mặt đền vua với nhiều cây thông được uốn nắn rất mỹ thuật. Có một công viên nhỏ có tượng Samurai cỡi ngựa, cầm 2 cây kiếm. Ông Jo, guide Nhật kể là tại nơi này, trong

thế chiến thứ hai, Nhật đầu hàng đồng minh, 600 Samurai đã mổ bụng (hara-kiri) chết ở đây, không đầu hàng. Bây giờ tôi mới hiểu tại sao Samurai đeo trên người hai cây kiếm, một kiếm dài để đánh kẻ thù, nếu thua thì lấy kiếm thứ hai, ngắn hơn, đâm mình tự sát... thật là anh hùng.

Ông Jo là một Samurai cuối cùng. Một buổi tối, ông mặc y phục Samurai, cầm kiếm múa và biểu diễn chặt trái táo để trên bụng một khách của đoàn, trái táo bẻ làm hai, còn anh Tùng còn sống, hết hồn. Hoan hô sự can đảm của người bạn mới quen ở San José...

Samurai hay Bushi xuất hiện vào thế kỷ thứ 9 khi hoàng triều cần người mạnh khỏe để bảo vệ ngai vàng.

Thăm phần ngoài của Hoàng cung Nhật, không thấy gì nhiều, vì du khách chỉ thấy một cổng vào, hồ nước bao quanh một lâu đài nhỏ nhìn được có một phía, nhưng ai cũng chụp hình kỷ niệm vì cũng ngạc nhiên vì họ còn vua trong thời đại nguyên tử này...

Viếng chùa Sensoji, ngôi chùa Phật giáo cổ nhất tại Tokyo... lại viếng chùa nữa vì chùa, đền... là văn hóa Nhật, thú thật chùa này tôi chỉ nhìn ở ngoài vì cũng đã ngán lắm rồi.

Tokyo tân tiến và là một thành phố mới xây dựng lại sau khi Nhật thua trận năm 1945, tôi có cảm tưởng như thành phố bên Mỹ, nhiều nhà chọc trời, đại lộ lớn...

Thăm khu phố Akihabara, chuyên bán các mặt hàng điện tử *made in Japan*. Thăm tòa nhà tháp đôi (kiến trúc sư Tange Kenzo) của chính phủ Nhật. Lên tới đỉnh nhà cao nhất Tokyo bằng thang máy chạy nhanh kinh khủng. Ban đêm từ trên tầng cao nhất nhìn thủ đô chan hoa ánh đèn đủ màu... *Tokyo by night* cũng đáng đi một vòng xe hơi.

Tokyo tân tiến với rất nhiều kiểu nhà cao tầng đặc biệt, hiện đại. Xa lộ xây trên các trụ bê tông, tất cả kiến trúc đều dự

trừ chống động đất đến cao độ 9 mét. Đến nay, vùng này động đất thường xảy ra dưới 7 mét, nên công trình vẫn còn đứng vững...

Nước Nhật tiên tiến với xe hơi Toyota, Honda... máy hát Sony, camera Canon, xe lửa tốc hành chạy mau hơn cả TGV Pháp..., đồ điện tử, khu Super Dry Hall, Tokyo International Forum, Ginza... làm chóa mắt du khách và ngoài phố thì cả người và người...

Thăm một ngôi đền rất đặc biệt, có một không hai trên quả đất này, tên gì tôi cũng quên mất rồi vì đây là cuộc thăm viếng không có trong chương trình. Đó là ngôi đền khá lớn, thờ Dương vật của quý ông. Trong đền thờ, ngoài vườn, cả trăm của quý lớn nhỏ được trình bày một cách tự nhiên. Tôi thấy các phụ nữ thấp hương, kính lạy, nâng niu như viên ngọc quý... Hằng năm, dương vật dài cả mấy thước được đưa ra, làm lễ và di chuyển quanh thành phố. Bồn đạo nhảy múa ca hát như một ngày hội lớn... Bên Nhật đàn ông là số 1, bên Pháp đàn bà là số 1... đàn ông số 3, con chó số 2...

Viếng đền Meiji Jingu, ngôi đền thần đạo tôn nghiêm nhất ở Tokyo, và cũng là nơi thờ vua Thiên Hoàng Minh Trị, người đã canh tân nước Nhật. Trước đền có trồng hai cây bách đại thụ, già 1700 năm. Trong đền này, thường là nơi cử hành lễ cưới của dân Nhật, vì vậy chỉ trong có hơn một tiếng đồng hồ ghé đây, gặp được hai đám cưới. Mỗi đoàn lối 20 người trong gia đình, dẫn đầu có các vị sư hay ban tổ chức mặc Kimono màu lộng lẫy, đội nón cao, đi vào chùa rất im lặng, chứ không có mang theo khay trà rượu, mứt bánh, heo quay... cả mấy chục người vui cười như đám cưới bên quê nhà...

Cô dâu mặc Kimono trắng (shorimuku), có đội một cái mũ trắng vành rộng đặc biệt, không thấy cầm hoa, chú rể mặc Kimono đại lễ với áo choàng đen (l'haori) và quần như cái váy dài có sọc đen trắng (l'hakama), mang dép (setta), tay cầm quạt, cưới vợ mà mặt mày nghiêm trang quá, không

thấy cười...

Cũng nơi này, chúng tôi có dịp gặp rất nhiều võ sĩ Sumo, cao lớn gấp hai người thường, ở trần, mặc khố, tóc dài búi cao, đi chân không... Họ đến đây để tập dợt. Sumo là môn võ đặc biệt chỉ cho người Nhật, đã có từ hai ngàn năm nay. Mỗi trận vật lộn nhau rất ngắn, độ 10 giây, người thua trận là một phần cơ thể đụng đất, hoặc bị đẩy ra khỏi cái vòng tròn giới hạn gọi là *ring*. Trước khi đấu, hai Sumo đều lấy muối và tung muối trên vòng đấu, còn trọng tài (*gyofi*) thì đổ rượu saké vào ring như là biết ơn...

Ngoài Sumo, nhiều võ khác (*arts martiaux*) được bành trướng ở đây không kém phần quan trọng như Kendo, Judo, Karaté, Aikido...

Đến Tokyo mùa hoa anh đào là phải đi picnic, dùng một buổi trưa tại công viên Ueno, dưới hoa anh đào đang nở để hòa đồng với ngày hội và để thấy cái phong tục rất là đặc biệt này.

Trưa hôm ấy, ông Jo đưa chúng tôi vào một siêu thị gần công viên, rồi tự túc chọn đồ ăn. Phần lớn là Sushi đã để trong hộp sẵn, mỗi phần lỏi 15 đô Mỹ, rồi kéo nhau vào ngồi ăn với cả ngàn người Nhật dọc các con đường trong công viên rợp bóng hoa anh đào. Có nơi họ ca hát, ban nhạc chơi nhạc vui, có người ra nhảy, hay họ cùng bạn bè trong công ty cùng nhau ngồi trên các thảm nylon màu xanh biển, ăn uống thật là vui... Đoàn chúng tôi cũng ăn uống như họ và lại chụp hình hoa anh đào cả biết bao nhiêu là cây nở hoa.

Chúng tôi cũng đã có lần đem đồ picnic buổi chiều vào Hollywood bowl ở Los Angeles, ăn uống và nghe trình diễn nhạc ngoài trời, cũng thật là đặc biệt.

Đi chơi và mua sắm rất thoải mái ở phố Ginza, con đường sang trọng và nổi tiếng nhất tại Tokyo, như Champs Elysée ở Paris... tha hồ nhìn những cửa hàng đắt tiền như Gucci, Chanel, Mikimoto...

Sau gần 10 ngày đi chơi với đoàn bên Mỹ, chúng tôi chia tay nhau tại phi trường Tokyo, rồi hai chúng tôi bay qua Đại Hàn vài hôm trước khi về lại Pháp.

Séoul: Thủ đô Hàn quốc; City tour; Hoàng cung; Đi chợ đạo phố by night...

Đại Hàn, tiếng Việt có nghĩa là một nước rất lạnh. Mùa đông, cả nước chìm trong băng tuyết. Rất ngạc nhiên là vào giữa tháng 4, khi chúng tôi đặt chân đến phi trường quốc tế Incheon, một phi trường mới được xây dựng ở ngoài biển, thời tiết như mùa xuân bên Provence, chỉ cần mặc áo chemise là đủ, ngày lại dài, nên tuy ở đây có ba ngày ngắn ngủi, nhưng nhờ đi chơi cả ngày lẫn đêm, có đi tour một ngày gọi là City tour, nên cũng biết sơ sơ về các điểm du lịch chính ở Hán thành.

Séoul khác với Tokyo khá nhiều. Theo chúng tôi nhận xét thì Đại Hàn giống Trung quốc nhiều hơn, hạng nhất là chùa Phật và cuộc sống bình dân, vui vẻ hơn bên Nhật.

Người guide mới gặp lần đầu đã khẳng định là Đại Hàn không thích Nhật, và ở đây mặc dầu chỉ cách Nhật gần ba giờ bay, nhưng ảnh hưởng Nhật rất ít ví dụ như không có xe hơi Nhật, phố Nhật, đồ điện tử Nhật, tiệm ăn Nhật rất ít, chỉ toàn “made in Korea” mà thôi... Đây là một ngạc nhiên lớn của chúng tôi.

Cái vui là ở đây, người Hàn quốc nói tiếng Anh rất nhiều, tiệm ăn hay ngoài chợ trời khỏi phải làm dấu như ở Nhật. Ngoài phố treo lồng đèn hình vuông khá nhiều và cũng có hoa anh đào đang nở, nhưng ít thôi. Dân chúng ăn mặc thường như ở Sài gòn chứ không như bên Nhật, complet cả vạt đầy đường...

Nhờ đi city tour trọn một ngày 9 tiếng, chúng tôi được thăm viếng các nơi :

Một ngôi chùa Phật (Jo-Gye-Sa), cũng giống chùa Tàu,

chùa Việt, đặc biệt là người chết cũng như người sống, được cung kính cầu nguyện hay chúc mừng nhau sức khỏe, làm ăn phát tài qua các lồng đèn màu vàng, trắng (không nhớ màu gì cho sống hay chết) treo đầy ngoài sân chùa theo hai vị trí khác nhau. Họ viết tên người trên lồng đèn với lời cầu nguyện hay chúc mừng, dĩ nhiên là phải trả tiền, rồi có xe cần trục treo trên trời cao...

Thăm hai lầu đài của vua chúa thời xưa là Gyeongbokgung và Changdeok Palace như các lầu đài bên Tàu nhưng nhỏ hơn, bên trong có vườn hoa, hồ cá. Đặc biệt là hệ thống sưởi lầu đài, hơi nóng được truyền dưới sàn nhà...

Thăm một trung tâm triển lãm và bán sâm cao ly, Ginseng Center. Đến đây mới biết là cây sâm mỗi năm chỉ cho một lá thôi, lúc được 6 lá bán được rồi vì củ sâm khá lớn và đầy đủ chất bổ.

Chúng tôi có mua trà sâm, kẹo sâm... ngạc nhiên là các

cô Đại Hàn nói tiếng Việt khá rành vì khá nhiều khách Việt nam từ Sài gòn qua mua sâm, uống bổ đủ thứ...

Ghé qua Viện Bảo tàng quốc gia để thấy toàn bộ lịch sử nước này.

Sau khi ăn trưa với món đồ nướng, chúng tôi ghé hai cái chợ, trong đó chỉ nhớ tên chợ trời Namdaemun market rất lớn, bán đủ thứ và có múa hát. Có nơi họ mặc áo quần theo cổ truyền, nhiều màu sắc... Chúng tôi thấy bày bán rất nhiều loại kim chi, cá khô... có bán cả con nhộng sống nữa... tụi tôi cũng mau mau mua đồ ăn đem về Pháp cho các con thử, phần lớn là cá khô ăn với cháo trắng và các món appétitif cũng vui vui... Ở hotel buổi sáng họ cho ăn kiểu Hàn quốc, một tô cháo cá hay bào ngư, cũng lạ miệng... Đi cho biết xứ người là vậy...

Xe chở 6 khách du lịch còn chạy một vòng qua các nơi chính như *Blue house* là dinh Tổng thống hiện nay, màu xanh, trước mặt dinh là con đường đầy hoa anh đào đang nở.

Rồi Seoul Tower, Suwon Hwasung Fortress, khu thương

mại Itaewon... Seoul nhà chợ trời không có nhiều. Cuối cùng đưa chúng tôi về khách sạn ngay trung tâm, cạnh City Hall và Hotel Lotte, nơi đây rất nhộn nhịp ngày đêm, có con sông nhỏ ban đêm triển lãm rất nhiều đèn lồng hình người, thú vật, hoa trái rất đẹp... Cũng nói thêm cho đầy đủ phúc trình nhờ có ai hỏi: Seoul là city tour, mỗi người trả 75 đô Mỹ có ăn trưa, hotel ba sao 100 đô một đêm có ăn sáng... Cuộc sống Hàn quốc rẻ hơn bên Nhật rất nhiều. Đi du lịch thoải mái hơn là một nơi quá mắc mỏ phải không?

Tiếp tục lợi bộ ba ngày, hai đêm, rất là vui, nhất là ban đêm, khu chợ trời mà ai cũng đến ăn uống ban đêm: Myeong-dong, đông như hội. Tôi thấy rất nhiều xe đẩy bán lòng, ruột, bao tử heo nấu trong nồi, hơi bay cùng đường... thiên hạ đứng xung quanh ăn rất đông, mỗi người cầm một cây ghim đồ lòng nóng hổi, có để tương ớt vào, ăn coi bộ đã lắm. Tôi cũng muốn thử, nhưng cũng không biết nói làm sao đây?

Cả hai tuần nay, chúng tôi ăn đồ Nhật và Hàn ngán quá, nên phải kiếm cho được nhà hàng Việt nam. May thay, gần 11 giờ đêm, thấy tiệm rất lớn bán Phở-Miếng, viết theo Đại Hàn, nhưng nhờ hình vẽ các tô phở, chả giò... dán phía ngoài, nên vào ăn cho đỡ nhớ quê nhà...

Hơn hai tuần du lịch vui và học được nhiều điều mới lạ, rồi cũng phải trở về Pháp. Bye Bye Nhật bản, Bye Bye Đại Hàn với nhiều kỷ niệm nhớ đời...

(Aix en Provence, France Juillet 2009)